

การประเมินโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน
โรงเรียนบ้านสันยุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครศรีธรรมราช เขต 1
THE EVALUATION OF STUDENT CARE AND SUPPORT SYSTEM PROJECT OF
BANSUNYOONG SCHOOL UNDER THE OFFICE OF NAKHON SI THAMMARAT
PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 1

¹โสภา เนาว์สุวรรณ Sopa Naosuwan ²อรรครา ธรรมาธิกุล Akara Dhammatikul

³วีระยุทธ ชาทะกาญจน์ Werayut Chatakan ⁴ปราโมทย์ พรหมนิล Pramote Promnil

^{1, 2, 3, 4}มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author E-mail: 6655701033@nstru.ac.th

Article Received: May 09, 2025. Revised: August 21, 2025. Accepted: August 23, 2025.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อประเมินระบบโครงการ 2) เพื่อประเมินการวางแผนโครงการ 3) เพื่อประเมินการนำไปใช้ 4) เพื่อประเมินการปรับปรุงโครงการ และ 5) เพื่อประเมินการยอมรับโครงการ ของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครศรีธรรมราช เขต 1 โดยมีกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร จำนวน 1 คน ครู จำนวน 9 คน นักเรียนจำนวน 18 คน และผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง จำนวน 24 คน รวมทั้งหมด 52 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม จำนวน 3 ฉบับ ฉบับที่ 1 แบบสอบถามด้านการประเมินระบบโครงการและประเมินการวางแผนโครงการ ฉบับที่ 2 แบบสอบถามด้านการประเมินการนำไปใช้ ฉบับที่ 3 แบบสอบถามด้านการประเมินการปรับปรุงโครงการและประเมินการยอมรับโครงการ และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) การประเมินระบบโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง โดยรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด 2) การประเมินการวางแผนโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง โดยรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด 3) การประเมินการนำไปใช้ของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง โดยรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด 4) การประเมินการปรับปรุงโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง โดยรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ครูส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ในเรื่องการให้คำปรึกษาแบบเชิงลึก และครูที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบโครงการต้องตามตามงานจากครูประจำชั้นอย่างเคร่งครัด ครูใช้คำพูดที่กระทบต่อจิตใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความเสียใจ 5) การประเมินการยอมรับโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง โดยรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การประเมิน, โครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน, โรงเรียนบ้านสันยุง

Abstract

The objectives of this research article were: 1) to investigate the system assessment, 2) to investigate program planning, 3) to investigate program implementation, 4) to investigate program improvement, and 5) to investigate program certification of student care and support system project of Bansanyoong school under the office of Nakhon Si Thammarat primary educational service area office 1. The sample consisted of 52 people including 1 director, 9 teachers, 18 students and 24 parents. The tools used for this data collection consisted of 3 questionnaires, namely 1) project system assessment questionnaire and program planning 2) implementation assessment 3) project improvement questionnaire and assessment questionnaire for project acceptance and 4) In-Dept Interviews. The statistics employed for data analysis were percentage, mean and standard deviation

The research results were as follows: 1) The overall project system assessment of the student care and support system project at Bansanyoong School indicates that the evaluation results are at the highest level. 2) The overall project planning assessment of the student care and support system project at Bansanyoong School indicates that the evaluation results are at the highest level. 3) The overall project implementation of the student care and support system project at Bansanyoong School indicates that the evaluation results are at the highest level. 4) The overall project improvement of the student care and support system project at Bansanyoong School indicates that the evaluation results are at a high level. Most teachers lack the knowledge and understanding of in-depth mentoring, and teachers who are given the opportunity to make mistakes around the project must strictly follow up with their work, and the teacher used inappropriate language with the students so there were sad. 5) The overall project acceptance of the student care and support system project at Bansanyoong School indicates that the evaluation results are at the highest level.

Keywords: Evaluation, Student Care and Support System Project, Bansanyoong School

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรมในการดำเนินชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และมาตรา 22 กล่าวถึงการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยให้ความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของคน ภายใต้อสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมสนับสนุนให้บุคคลมีลักษณะด้านการรู้จักคิดวิเคราะห์ สามารถแก้ปัญหาได้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถเผชิญกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ตลอดจนทำให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553, 2553)

นโยบายและจุดเน้นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567 – 2568 ข้อที่ 8 ได้กำหนดไว้ว่าการจัดการศึกษาเพื่อความปลอดภัย โดยการสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นของสังคม และป้องกันภัยคุกคามในชีวิตทุกรูปแบบ โดยมีการดำเนินการตามแผนและมาตรการด้านความปลอดภัยให้แก่ผู้เรียน ครู และบุคลากร ในรูปแบบต่าง ๆ อย่างเข้มข้น การปลูกฝังทัศนคติ พฤติกรรม และองค์ความรู้ในการใช้สื่อสังคมออนไลน์และไซเบอร์อย่างสร้างสรรค์ การส่งเสริมคุณลักษณะและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสิ่งแวดล้อม สร้างความตระหนักรู้และจิตสำนึกในการอนุรักษ์ ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และพัฒนาบทบาทและภารกิจด้านความปลอดภัยของทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยบูรณาการความร่วมมือกับทุกภาคส่วน โดยมีโรงเรียนซึ่งถือเป็นหน่วยงานระดับปฏิบัติการ มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีอายุอยู่ในเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติการศึกษา เป็นหน่วยงานที่สามารถทำให้นโยบายการศึกษาเห็นผลการปฏิบัติที่เป็นจริงเกิดขึ้น ผลของการจัดการศึกษาจะเกิดขึ้นอย่างเด่นชัดที่โรงเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2566)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 กำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องไว้ดังต่อไปนี้ นโยบายที่ 1 ด้านการจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงของมนุษย์และของชาติ(ด้านความปลอดภัย) ข้อที่ 2. ผู้เรียน ครู บุคลากร และสถานศึกษาได้รับการดูแลความปลอดภัยจากภัยพิบัติ และภัยคุกคามทุกรูปแบบ สามารถปรับตัวต่อโรคอุบัติใหม่ โรคอุบัติซ้ำ และรองรับวิถีชีวิตใหม่(New Normal) รวมถึงการจัดการสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาวะที่ดี (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1, 2567)

โรงเรียนบ้านสันยุง ได้กำหนดประกาศโรงเรียนเรื่อง การดูแลช่วยเหลือนักเรียนและการเฝ้าระวังเรื่องความปลอดภัยของนักเรียน ประจำปีการศึกษา 2567 (โรงเรียนบ้านสันยุง, 2567) ซึ่งถือเป็นเรื่องสำคัญที่สุด จากผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SAR) ปีการศึกษา 2566 (โรงเรียนบ้านสันยุง, 2566) และรายงานผลการออกเยี่ยมบ้านของครูประจำชั้น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ที่ได้เก็บรวบรวมข้อมูลและนำมาสรุปเป็นสารสนเทศของโรงเรียนนั้น พบว่าความเสี่ยงในเรื่องผู้ปกครองไม่มีเวลาให้กับบุตรหลานเนื่องจากปัญหาทางเศรษฐกิจที่ผู้ปกครองต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัวและอีกปัญหาที่สำคัญและส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียน คือ ปัญหาครอบครัวแตกแยก นักเรียนที่มีปัญหาเหล่านี้มีจำนวน ร้อยละ 26.32 (โรงเรียนบ้านสันยุง, 2566) ดังนั้นปัญหานี้ส่งผลให้นักเรียนซึ่งอยู่ในวัยที่กำลังพัฒนาทุกด้านและควรได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้เจริญงอกงามไปในทิศทางที่ถูกต้องยังไม่ดีเท่าที่ควร ประกอบกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบันทำให้นักเรียนและผู้ปกครองเกิดความห่างเหินไม่ได้อยู่ร่วมกันจากภาระหน้าที่การงานและการหาเลี้ยงชีพของแต่ละครอบครัว นอกจากนี้โรงเรียนยังพบปัญหาในเรื่องผู้สาวจำนวนหลายคน เมื่อมีปัญหากันนักเรียนพยายามกินยาฆ่าตัวตาย บางคนมีการกระโดดอาคารเรียนขึ้น บางครั้งการที่ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูติดตามพฤติกรรมของบุตรหลาน ทำให้การดูแลนักเรียนไม่ทั่วถึง ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีนักเรียนหลายคนที่เกิดพฤติกรรมต่อต้านเมื่อครูหรือผู้ปกครองอบรมสั่งสอนและแสดงคำพูดและพฤติกรรมที่ก้าวร้าวออกมาด้วย

โครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นกระบวนการดำเนินงานที่มีแบบแผนขั้นตอนชัดเจนในการส่งเสริม พัฒนา ป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพบนพื้นฐานความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยยึดหลักการมีส่วนร่วมรับผิดชอบ ร่วมคิด ร่วมปฏิบัติร่วมแก้ไขปัญหาจากผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายภายใต้จิตวิทยาเชิงบวก เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักเรียนให้มีทักษะ

การดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ได้อย่างมีความสุขการพัฒนาทักษะชีวิตเป็นการส่งเสริมให้ชีวิตมีทักษะในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข มีคุณภาพชีวิตที่ดี สัมกับพัฒนาการในแต่ละวัยสามารถใช้ชีวิตโดยการนำความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ตรงไปพัฒนาชีวิตให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขได้อย่างปลอดภัย (เฉลิมพงษ์ สุขสมพนารักษ์, 2561)

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้ประเมินจึงนำโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน มาใช้ในการพัฒนานักเรียนเพื่อปรับทัศนคติของนักเรียนเป็นมีความคิดในทางบวก ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการโน้มน้าวนักเรียนที่อยู่ในช่วยเข้าสู่วัยรุ่น อันจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้ผู้เรียนรู้จักประยุกต์ความรู้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา คิดเป็นทำเป็นและประสานความร่วมมือกับ บิดา มารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายเพื่อร่วมมือกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินระบบโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันตยุง
2. เพื่อประเมินการวางแผนโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันตยุง
3. เพื่อประเมินการนำไปใช้โครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันตยุง
4. เพื่อประเมินการปรับปรุงโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันตยุง
5. เพื่อประเมินการยอมรับโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันตยุง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
  - 1.1 ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 1 คน ครู จำนวน 15 คน นักเรียน จำนวน 152 คน และผู้ปกครอง จำนวน 152 คน โรงเรียนบ้านสันตยุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครศรีธรรมราช เขต 1 รวมประชากรทั้งสิ้น 320 คน
  - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร จำนวน 1 คน ครูจำนวน 9 คน โดยเลือกจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานกิจการนักเรียน นักเรียนจำนวน 18 คน ได้แก่ นักเรียนที่เป็นหัวหน้ารองหัวหน้า และ เหนรัญญิก ชั้น ป.4-ม.3 ชั้นละ 3 คน และผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 24 คน ได้แก่ผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นหัวหน้าและรองหัวหน้า ชั้น อ.1-ม.3 ชั้นละ 2 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 52 คน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling)

2. เครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือ

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 แบบสอบถาม จำนวน 3 ฉบับ ฉบับที่ 1 แบบสอบถามด้านการประเมินระบบโครงการ และการวางแผนโครงการ จำนวน 25 ข้อ ฉบับที่ 2 แบบสอบถามด้านการประเมินการนำไปใช้ จำนวน 8 ข้อ ฉบับที่ 3 แบบสอบถามด้านการปรับปรุงโครงการ และการยอมรับโครงการ จำนวน 11 ข้อ และส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

2.2 ตรวจสอบเครื่องมือ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน การหาคุณภาพของเครื่องมือโดยตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ใช้ดัชนีความสอดคล้องของข้อความแต่ละข้อที่ต้องการประเมิน (Index of Item Objective Congruence : IOC) คัดเลือกข้อที่มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอนี้ก่อนที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้บริหาร ครูหัวหน้างานบริหารทั่วไป นักเรียน และผู้ปกครองมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นกรอกข้อมูล ลงในโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลและดำเนินการตามขั้นตอนวิเคราะห์ทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่ 1 นำข้อมูลจากแบบสอบถามทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามโดยหาค่าความถี่และร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตาราง 2) วิเคราะห์ผลการประเมินโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ทั้งหมด 5 ส่วน ได้แก่ ระบบโครงการ การวางแผนโครงการ การนำไปใช้ การปรับปรุงโครงการ และการยอมรับโครงการ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปแบบตาราง ส่วนคำถามปลายเปิด นำเสนอเป็นรายละเอียดสรุปเป็นข้อ ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามการประเมินโครงการนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีการแปลข้อมูลจากค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่ 2 ผู้ประเมินนำข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์เชิงลึก แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันตยู่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 มาวิเคราะห์ โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) นำเนื้อหาที่ได้บันทึกมาถอดความ วิเคราะห์คำพูด อากัปกิริยาและท่าทีของผู้ให้สัมภาษณ์ในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ 2) ตีความและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูล เพื่อนำมาสังเคราะห์และจัดกลุ่มข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่ และ 3) นำข้อความของผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนมาจัดเรียงให้เข้ากลุ่มเพื่อนำไปกำหนดเป็นปัจจัยในด้านต่างๆ ตามรูปแบบการประเมินแบบ CSE Model ของมาร์วิน ซี อัลคิน

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

การประเมินระบบโครงการ การวางแผนโครงการ การนำไปใช้ การปรับปรุงโครงการและการยอมรับโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันตยู่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 มีผลการวิจัยโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลการประเมินโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 ในส่วนของการประเมินระบบโครงการ การวางแผนโครงการ การนำไปใช้ การปรับปรุงโครงการ และการยอมรับโครงการ

รายการประเมิน	n = 52		ระดับคุณภาพ
	$\bar{X}$	S.D.	
การประเมินระบบโครงการ	4.75	0.35	มากที่สุด
การประเมินการวางแผนโครงการ	4.56	0.43	มากที่สุด
การประเมินการนำไปใช้	4.75	0.42	มากที่สุด
การประเมินการปรับปรุงโครงการ	4.48	0.32	มาก
การประเมินการยอมรับโครงการ	4.90	0.26	มากที่สุด
รวม	4.68	0.36	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 พบว่า การประเมินระบบ การประเมินการวางแผน การประเมินการนำไปใช้ การปรับปรุงโครงการและการยอมรับโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 มีผลการประเมินภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ ผลการประเมินการปรับปรุงโครงการ เมื่อพิจารณารายละเอียดสามารถสรุปข้อบกพร่อง ปัญหาและอุปสรรคของโครงการได้เป็นประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ 1 ข้อบกพร่อง ปัญหา และอุปสรรค ของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน พบว่า บุคลากรส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างแท้จริง เพราะคิดว่างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนผู้รับผิดชอบจะต้องเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง นอกจากนี้ตรงเรียนยังขาดครูที่มีทักษะในการให้คำปรึกษาเชิงลึก โดยเฉพาะในกรณีปัญหาสุขภาพจิตหรือพฤติกรรมที่ซับซ้อนของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนบางคนไม่เปิดใจ หรือไม่ไว้วางใจในการให้ข้อมูลที่แท้จริง พฤติกรรมเสี่ยงหรือปัญหาที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้รับการป้องกันและแก้ไขที่ตรงประเด็น ในด้านผู้ปกครองบางรายไม่ให้ความร่วมมือ หรือไม่ตระหนักถึงความสำคัญของระบบดูแลช่วยเหลือ

ประเด็นที่ 2 ข้อเสนอแนะ แนวทางแก้ไขและพัฒนาของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน พบว่า

1. ด้านผู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ควรสนับสนุนงบประมาณในการเยี่ยมบ้านนักเรียนให้เพียงพอ สนับสนุนให้ครูทุกคนศึกษาและรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้วยเครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย ในการออกเยี่ยมบ้านนักเรียนจะต้องคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคลในการถ่ายภาพภายในหรือภายนอกบ้านควรขออนุญาตเจ้าของบ้าน และไม่ควรวีโสตลงสื่อสังคมออนไลน์ เมื่อนักเรียนกระทำผิดครูไม่ควรพูดชื่อนักเรียนให้บุคคลอื่นรู้ในที่สาธารณะ และควรใช้คำพูดที่ให้ความช่วยเหลือและกำลังใจนักเรียนในการปรับพฤติกรรมในเบื้องต้น

2. ด้านการคัดกรองนักเรียน ควรจัดอบรมการใช้แบบคัดกรองนักเรียนให้แก่ครูทุกคนเพียงสร้างความเข้าใจให้ตรงกัน และเมื่อคัดกรองเสร็จสิ้นแล้วครูไม่ควรบอกหรือทำให้เพื่อนๆ คนอื่นเข้าใจว่าเพื่อนอยู่ในกลุ่มเสี่ยงหรือกลุ่มมีปัญหา เพราะจะทำให้เด็กนักเรียนกลุ่มนี้ถูกบูลลี่ได้

ประเด็นที่ 3 จุดเด่นของโครงการ พบว่า ครูมีการออกเยี่ยมบ้านนักเรียน ร้อยละ 100 และนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ผู้เรียนรายบุคคล มีการคัดกรองนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยงและกลุ่มมีปัญหา กลุ่มปกติได้รับการส่งเสริมทักษะทางวิชาการตามความถนัด กลุ่มเสี่ยงและมีปัญหาควรประจำชั้น มีการออกเยี่ยมบ้านพูดคุยกับผู้ปกครองเพื่อแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียน นักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้

ได้รับการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล (IEP) โดยมีพี่เลี้ยงเด็กพิการเป็นครูผู้สอนและในบางคาบเรียนสามารถเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้

นอกจากนี้ โรงเรียนมีการวิเคราะห์สภาพปัญหาศึกษาบริบทของสถานศึกษาอย่างเป็นรูปธรรมทั้งปัจจัยภายนอกและภายในโอกาสและอุปสรรค (SWOT) และการเก็บรวบรวมข้อมูลรอบด้าน เช่น แบบประเมินตนเอง (SDQ) สำหรับครูผู้ปกครอง และนักเรียน จากการวิเคราะห์สภาพปัญหาส่วนใหญ่ เพื่อหาสาเหตุของปัญหา โรงเรียนจึงได้นำนวัตกรรม SUNYOONG Model มาขับเคลื่อนระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างจริงจังเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

จุดด้อยของโครงการ พบว่า ครูผู้รับผิดชอบงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนยังไม่มีดำเนินการขับเคลื่อนงานอย่างจริงจังและรอบด้าน เมื่อมอบหมายงานให้กับครูประจำชั้นแล้วไม่ติดตามงานอย่างกระตือรือร้นทำให้การเสนองานให้ผู้บริหารทราบล่าช้า ในการเก็บข้อมูลสารสนเทศของนักเรียนโรงเรียนยังเก็บเป็นเอกสาร เช่น การคัดกรองนักเรียนโดยใช้แบบคัดกรอง sdq

ประเด็นที่ 4 ผลกระทบของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน พบว่า นักเรียนรู้จักการป้องกันตนเองจากภัยอันตรายในรูปแบบต่างๆที่อาจจะเกิดขึ้น เช่น ภัยจากการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ภัยจากการใช้ยาเสพติดและบุหรี่ไฟฟ้า ภัยจากแก๊งคอลเซ็นเตอร์ เป็นต้น ซึ่งในปีการศึกษา 2567 นี้ โรงเรียนได้มีการฝึกซ้อมแผนเผชิญเหตุ เกี่ยวกับคนร้ายพกพาอาวุธเข้ามายังโรงเรียน มีการจับตัวประกัน นักเรียนมีการวิ่งหนีตามแผนผังหลบภัย การฝึกซ้อมหนีไฟ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้พบผลการวิจัยสำคัญที่นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการประเมินระบบของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนบ้านสันตยง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 โดยรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาสภาพทั่วไปของโครงการ และวัตถุประสงค์ของโครงการ ทั้งสองด้านมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาผลการประเมินเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีผลการประเมินมากที่สุด จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ หลักการและเหตุผลของโครงการมีความสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ นโยบายและจุดเน้นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปีงบประมาณ 2567-2568 ข้อที่ 9.1 พัฒนาระบบการป้องกัน การเฝ้าระวัง และการดูแลช่วยเหลือเด็กกลุ่มเสี่ยง เด็กตกหล่น เด็กออกกลางคัน เด็กไร้สัญชาติ เด็กที่สูงในถิ่นทุรกันดารและพื้นที่เกาะ ตามความต้องการความจำเป็นรายบุคคลเพื่อไม่ให้หลุดจากระบบการศึกษา โดยบูรณาการความร่วมมือกับบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และหลักการและเหตุผลของโครงการมีความสอดคล้องกับนโยบายของ สพป. นครศรีธรรมราช เขต 1 และข้อที่มีผลการประเมินในระดับรองลงมา จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ วัตถุประสงค์ของโครงการมีความสอดคล้องกับนโยบายของ สพฐ. วัตถุประสงค์ของโครงการมีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของโรงเรียน วัตถุประสงค์ของโครงการมีความสอดคล้องกับเป้าหมายของ สพป.นครศรีธรรมราช เขต 1 และ วัตถุประสงค์ของโครงการมีความสอดคล้องกับเป้าหมายของโรงเรียน มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับการวิจัยของพลภัทร์ ศรีวัลย์ (2561) ที่พบว่า การประเมินเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของโครงการมีความเหมาะสมในระดับมาก ส่วนด้านการประเมินตามวัตถุประสงค์ของโครงการ มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ซึ่งผลการประเมินระบบโครงการในภาพรวมมีความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด สรุปว่าผลการประเมินระบบโครงการผ่านเกณฑ์การประเมิน

2. ผลการประเมินการวางแผนโครงการ ในภาพรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีผลการประเมินมากที่สุด ได้แก่ บุคลากรในการดำเนินโครงการมีจำนวนเหมาะสมและเพียงพอ รองลงมา คือ รายการกิจกรรมของโครงการ และข้อที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับต่ำสุด ได้แก่ วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในโครงการมีอย่างเพียงพอ มีผลการประเมินอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการวิจัยของพลอยรัฐ รัตนศรีปัญญา (2565) ที่พบว่า การประเมินโครงการห้องเรียนพิเศษภาษาจีนโรงเรียนเบญจมราชูทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครศรีธรรมราช ในด้านการประเมินการวางแผนโครงการ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ คุณสมบัติของนักเรียนในโครงการ และสอดคล้องกับการวิจัยของวีรวิภา อุบลจันทร์ (2564) ที่พบว่า เพื่อให้การดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นไปอย่างมีระบบ มีประสิทธิภาพ และเพื่อให้โรงเรียน กรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน องค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีการทำงานร่วมกันโดยผ่านกระบวนการทำงานที่ชัดเจน มีร่องรอยหลักฐานการปฏิบัติงาน สามารถตรวจสอบและประเมินผลได้

3. ผลการประเมินการนำไปใช้ ในภาพรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ครูประจำชั้นจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศของนักเรียนเป็นรายบุคคล รองลงมา ได้แก่ การกำหนดบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบแก่บุคลากรในการดำเนินโครงการ มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนข้อที่มีผลการประเมินในระดับต่ำสุด ได้แก่ การวางแผน ขั้นตอนและกระบวนการป้องกันและแก้ไขปัญหาต่างๆ มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับการวิจัยของกฤษฎา ชันท์ทอง (2567) ที่พบว่า การประเมินโครงการส่งเสริมความปลอดภัยและวินัยจราจร โรงเรียนป่าพะยอมพิทยาคมสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพัทลุง โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบ CSE Model ของอัลคิน มีผลการประเมินการนำไปใช้ของโครงการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และการดำเนินงานโครงการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมากที่สุด

4. ผลการประเมินการปรับปรุงโครงการ ในภาพรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ โครงการประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ รองลงมา ได้แก่ ศึกษาจุดเด่นและจุดด้อยของโครงการเพื่อนำมาปรับปรุงพัฒนา มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับต่ำสุด ได้แก่ ข้อบกพร่อง ปัญหาและอุปสรรคของโครงการ มีผลการประเมินอยู่ในระดับมาก อภิปรายผลการวิจัยในประเด็นดังนี้

4.1 ประเด็นที่ 1 ข้อบกพร่อง ปัญหา และอุปสรรค ของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจ ด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน พบว่า บุคลากรส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างแท้จริง เพราะคิดว่างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนผู้รับผิดชอบจะต้องเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง นอกจากนี้โรงเรียนยังขาดครูที่มีทักษะในการให้คำปรึกษาเชิงลึก โดยเฉพาะในกรณีปัญหาสุขภาพจิต หรือพฤติกรรมที่ซับซ้อนของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนบางคนไม่เปิดใจ หรือไม่ไว้วางใจในการให้ข้อมูลที่แท้จริง พฤติกรรมเสี่ยงหรือปัญหาที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้รับการป้องกันและแก้ไขที่ตรงประเด็น ในด้านผู้ปกครองบางรายไม่ให้ความร่วมมือ หรือไม่ตระหนักถึงความสำคัญของระบบดูแลช่วยเหลือ สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2560) กล่าวว่า กระบวนการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอน มีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงาน โดยมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน ผู้บริหาร ครูทุกคน มีวิธีและเครื่องมือชัดเจน มีมาตรฐานคุณภาพ และมีมาตรฐานการทำงานที่ตรวจสอบได้ และสอดคล้องกับการวิจัยของสุวิมล ทัยอ่อน (2565) ที่พบว่า การป้องกันปัญหานักเรียน ควรให้ความรู้ต่อประเด็นที่เป็นปัญหาต่อนักเรียน ให้นักเรียนทราบปัญหาที่เกิดขึ้น ใน

การป้องกันปัญหาของนักเรียนได้อีกประการหนึ่งจะต้องมีการประสานงานกับผู้ปกครอง ให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนแก่ผู้ปกครองทราบ

4.2 ประเด็นที่ 2 ข้อเสนอแนะ แนวทางแก้ไขและพัฒนาของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน พบว่า 1) ด้านรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ควรสนับสนุนงบประมาณในการเยี่ยมบ้านนักเรียนให้เพียงพอ สนับสนุนให้ครูทุกคนศึกษาและรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้วยเครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย ในการออกเยี่ยมบ้านนักเรียนจะต้องคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคลในการถ่ายภาพภายในหรือภายนอกบ้านควรขออนุญาตเจ้าของบ้าน และไม่ควรโพสต์ลงสื่อสังคมออนไลน์ เมื่อนักเรียนกระทำผิดครูไม่ควรพูดชื่อนักเรียนให้บุคคลอื่นรู้ในที่สาธารณะ และควรใช้คำพูดที่ให้ขวัญและกำลังใจแก่นักเรียนในการปรับพฤติกรรมในเบื้องต้น 2) ด้านการคัดกรองนักเรียน ควรจัดอบรมการใช้แบบคัดกรองนักเรียนให้แก่ครูทุกคนเพียงสร้างความเข้าใจให้ตรงกัน และเมื่อคัดกรองเสร็จสิ้นแล้วครูไม่ควรบอกหรือทำให้เพื่อนๆ คนอื่นเข้าใจว่าเพื่อนอยู่ในกลุ่มเสี่ยงหรือกลุ่มมีปัญหา เพราะจะทำให้เด็กนักเรียนในกลุ่มนี้ถูกบูลลี่ได้ สอดคล้องกับการวิจัยของกฤติทรัพย์ เชื้อพันธ์ (2562) ที่พบว่า ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นการส่งเสริม พัฒนา ป้องกัน และแก้ไขปัญหาให้แก่เด็กนักเรียน เพื่อให้เด็กนักเรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่เข้มแข็งมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีทักษะการดำรงชีวิต และรอดพ้นจากวิกฤตทั้งปวง

4.3 ประเด็นที่ 3 จุดเด่นของโครงการ พบว่า ครูมีการออกเยี่ยมบ้านนักเรียน ร้อยละ 100 และนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ผู้เรียนรายบุคคล มีการคัดกรองนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหา กลุ่มปกติได้รับการส่งเสริมทักษะทางวิชาการตามความถนัด กลุ่มเสี่ยงและมีปัญหาครูประจำชั้นมีการออกเยี่ยมบ้านพูดคุยกับผู้ปกครองเพื่อแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียน นักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ได้รับการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล (IEP) โดยมีพี่เลี้ยงเด็กพิการเป็นครูผู้สอนและในบางคาบกล่าวว่า ประโยชน์และคุณค่าของการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เรียนสามารถเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้ สอดคล้องกับการวิจัยของวีร์วิภา อุบลจันทร์ (2564) ที่พบว่า การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ทำให้นักเรียนได้รับการช่วยเหลือ และพัฒนาด้านสุขภาพ สุขภาพจิต และสภาพแวดล้อมทางสังคมอย่างทั่วถึง และนักเรียนได้รู้จักตนเอง สามารถปรับตัว มีทักษะทางสังคมและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

นอกจากนี้ โรงเรียนมีการวิเคราะห์สภาพปัญหาศึกษาบริบทของสถานศึกษาอย่างเป็นรูปธรรมทั้งปัจจัยภายนอกและภายในโอกาสและอุปสรรค (SWOT) และการเก็บรวบรวมข้อมูลรอบด้าน เช่น แบบประเมินตนเอง (SDQ) สำหรับครูผู้ปกครอง และนักเรียน จากการวิเคราะห์สภาพปัญหาส่วนใหญ่ เพื่อหาสาเหตุของปัญหา โรงเรียนจึงได้นำนวัตกรรม SUNYOONG Model มาขับเคลื่อนระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างจริงจังเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

จุดด้อยของโครงการ พบว่า ครูผู้รับผิดชอบงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนยังไม่มีดำเนินการขับเคลื่อนงานอย่างจริงจังและรอบด้าน เมื่อมอบหมายงานให้กับครูประจำชั้นแล้วไม่ติดตามงานอย่างกระตือรือร้นทำให้การเสนองานให้ผู้บริหารทราบล่าช้า ในการเก็บข้อมูลสารสนเทศของนักเรียนโรงเรียนยังเก็บเป็นเอกสาร เช่น การคัดกรองนักเรียนโดยใช้แบบคัดกรอง sdq

4.4 ประเด็นที่ 4 ผลกระทบของโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน พบว่า นักเรียนรู้จักการป้องกันตนเองจากภัยอันตรายในรูปแบบต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น เช่น ภัยจากการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ภัยจากการใช้ยาเสพติดและบุหรี่ไฟฟ้า ภัยจากแก๊งคอลเซ็นเตอร์ เป็นต้น ซึ่งในปีการศึกษา 2567 นี้ โรงเรียนได้มีการฝึกซ้อมแผนเผชิญเหตุ เกี่ยวกับคนร้ายพกพาอาวุธเข้ามายังโรงเรียน มีการ

จับตัวประกัน นักเรียนมีการวิ่งหนีตามแผนผังหลบภัย การฝึกซ้อมหนีไฟ ครูมีการออกติดตามนักเรียนที่ขาดเรียนบ่อยจนสามารถกลับมาเรียนอีกครั้ง

5. ผลการประเมินการยอมรับโครงการ ในภาพรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ครูและบุคลากรมีความตระหนักและรับผิดชอบต่อโครงการ และโครงการนี้สามารถส่งเสริมและพัฒนานักเรียนได้ตามศักยภาพ ข้อที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับต่ำสุด ได้แก่ ผู้บริหารและครูผู้รับผิดชอบกิจกรรมมีการกำกับ นิเทศ ติดตาม และประเมินผลโครงการปีการศึกษาละ 1 ครั้ง มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับการวิจัยของสุธิดา พงษ์สวัสดิ์ (2561) ที่พบว่า การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชะอำคุณหญิงเนื่องบุรี มีผลการดำเนินงานโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับการวิจัยของกฤษฎา ชันธุ์ทอง (2567) ที่พบว่า การประเมินโครงการส่งเสริมความปลอดภัยและวินัยจราจร โรงเรียนป่าพะยอมพิทยาคมสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพัทลุง โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบ CSE ของ มาร์วิน ซี อัลคิน มีผลการประเมินการยอมรับโครงการ โดยรวม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับมากที่สุด และประโยชน์ที่ได้รับจากโครงการ/กิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้การวิจัยครั้งนี้ คือ โครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านสันตยง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบ CSE Model ของมาร์วิน ซี อัลคิน ซึ่งแบ่งการประเมินออกเป็น 5 ส่วน ได้แก่ ประเมินระบบโครงการ (System Assessment) ประเมินการวางแผนโครงการ (Program Planning) ประเมินการนำไปใช้ (Program Implementation) ประเมินการปรับปรุงโครงการ (Program Improvement) และประเมินการยอมรับโครงการ (Program Certification) สรุปองค์ความรู้การวิจัย ดังภาพที่ 1

**การประเมินโครงการเสริมพลังบวก สร้างพลังใจด้วยระบบดูแลช่วยเหลือ
นักเรียนโรงเรียนบ้านสันยุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประจวบคีรีขันธ์ นครศรีธรรมราช เขต 1
โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบ CSE MODEL ของมาร์วิน ซี อัลคิน**

ภาพที่ 1 องค์ความรู้การวิจัย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้
  - 1.1 ผู้บริหารควรให้ความสำคัญและเป็นผู้ดำเนินการดำเนินโครงการ รวมทั้งเข้ามามีส่วนร่วม และตรวจสอบกระบวนการดำเนินโครงการในแต่ละกิจกรรม
  - 1.2 ควรมีการจัดอบรมการให้ความรู้เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเชิงลึกแก่ครูทุกท่าน เพื่อให้สามารถให้คำปรึกษากับนักเรียนได้ตามความเหมาะสม

1.3 ครูและบุคลากรทางการศึกษาทุกท่านควรมีการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาเด็กและโรคที่พบบ่อยของเด็กวัยรุ่น เพื่อให้รู้เท่าทันปัญหาที่จะเกิดขึ้นและสามารถป้องกันปัญหานั้นได้ทันเวลาที่

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินโครงการอย่างละเอียดในแต่ละกิจกรรม นำปัญหานั้นมาหาวิธีแก้ไขโดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ (PLC) ร่วมกัน

2.2 ควรนำผลการประเมินในครั้งนี้ ไปวางแผนปรับปรุงและพัฒนาในการดำเนินโครงการครั้งต่อไป

2.3 ควรศึกษาแนวทางการดำเนินงานโครงการให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา.

กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กฤดีทรัพย์ เชื้อพันธ์. (2562). ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน. พระนครศรีอยุธยา: โรงเรียนอยุธยาสุวรรณ.

กฤษฎา ชันธทอง. (2567). การประเมินโครงการส่งเสริมความปลอดภัยและวินัยจราจร โรงเรียนป่าพะยอมพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพัทลุง. วารสารสังคมศาสตร์ปัญญาพัฒนา, 6(4), 618.

เฉลิมพงษ์ สุขสมพนาภิรักษ์. (2561). การพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านช่างหม้อ อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553. (2553). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 127 ตอนที่ 45 ก หน้า 2 (22 กรกฎาคม 2553).

พลภัทร์ ศรีวัลย์. (2561). การประเมินโครงการห้องเรียนพิเศษ (English Program) ของโรงเรียนสิริรัตนโดยประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินโครงการแบบ CSE ของอัลคิน. วารสารนาคบุตรปริทรรศน์, 10(1), 47-58.

พลอยรัฐ รัตนศรีปัญญา. (2565). การประเมินผลโครงการห้องเรียนพิเศษภาษาจีน โรงเรียนเบญจมราชูทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครศรีธรรมราช. การค้นคว้าอิสระครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.

โรงเรียนบ้านสันยุง. (2566). รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SAR) ปีการศึกษา 2566. นครศรีธรรมราช: โรงเรียนบ้านสันยุง.

โรงเรียนบ้านสันยุง. (2566). รายงานผลการเยี่ยมบ้านนักเรียน ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2566. นครศรีธรรมราช: โรงเรียนบ้านสันยุง.

โรงเรียนบ้านสันยุง. (2567). ประกาศโรงเรียนบ้านสันยุง เรื่อง เรื่อง การดูแลช่วยเหลือนักเรียนและการเฝ้าระวังเรื่องความปลอดภัยของนักเรียน ประจำปีการศึกษา 2567. นครศรีธรรมราช: โรงเรียนบ้านสันยุง.

- วีร์วิภา อุบลจันทร์. (2564). การประเมินโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนในเขตพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาต่ง กระจบ. การค้นคว้าอิสระครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1. (2567). นโยบายที่เกี่ยวข้องของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1. นครศรีธรรมราช: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2566). ประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เรื่อง นโยบายและจุดเน้นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปีงบประมาณ 2567-2568 และนโยบายระยะเร่งด่วน (Quick Win) ประจำปีงบประมาณ 2567. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุธิดา พงษ์สวัสดิ์. (2561). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชะอำคุณหญิงเนื่องบุรี. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุวิมล ทัยอ่อน. (2565). การประเมินโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านพารา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากฎเก็ด. การค้นคว้าอิสระครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.